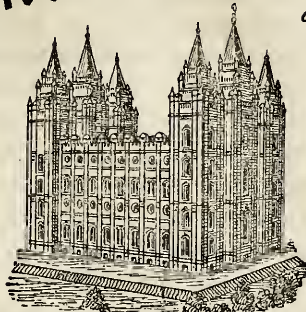
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. | Den 15de Oktober 1902. | 51de Aargang.

Tale af Patriark O. N. Liljenquist,

afholdt i 14. Wards Forsamlingslokale, Salt Lake City, Utah, den 28. August 1902.

Brødre og Søstre! Jeg er vor himmelske Fader meget taknemlig, fordi der er blevet givet mig en Anledning til at mødes med eder i denne Forsamling. Jeg har for Øjeblikket intet andet Begjær i mit Sind end at tale til eder saaledes, som Guds Aand vil lede mig; tillige har det været mit inderlige Ønske paa denne Maade at staa Ansigt til Ansigt med eder, førend jeg forlader Byen.

I Dag om en Uge, Torsdag den 4. September, er det 50 Aar siden, jeg blev et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Jeg annammede Evangeliet i Kjøbenhavn under Erastus Snows første Mission. Mit første Arbejde for Herrens Gjerning fandt ogsaa Sted i nævnte By. Jeg kom dertil i Vaaren 1848 paa samme Tid, som Kong Christian VIII blev begravet. Det var en forunderlig Tid. Jeg tror, Herren udgød sin Aand over Folket, enten de saa vare fattige eller rige, høje eller lave, thi jeg saa' en sjælden Lighed og Hjertelighed, som jeg aldrig skal glemme. Den store Menneskemasse sang med Begejstring Landets Nationalsange. Det var en Del af den Aand, som Herren havde lovet i de sidste Dage at udgyde over Folket; thi der var Fred og Ro overalt; ingen Tyverier eller andre Udskejelser bragte nogen Mislyd ind i den Stemning, som raadede ved hin Lejlighed.

I Februar 1849 slog Byens Borgere sig sammen og droge op til deres nye Konge for at bede om større Frihed eller en Forfatning, som kunde give dem lige Vilkaar i Erhvervelsen af Livets Goder og Frihed

til at handle i Overensstemmelse med deres egen Samvittigheds Bydende, naar det ikke krænkede den offentlige Ordens Opretholdelse. Den folkekjære Konge kom ud paa Balkonen og talte til Folket. Senere indvilligede han i sine Undersaatters Ønsker og delte sin Magt med dem, hvis Kjærlighed var hans Styrke. Vi se Guds Styrelse paa en tydelig Maade lagt for Dagen paa hin Tid; thi den Grundvold, han i Forening med Folkets udvalgte Mænd lagde for den senere Frihed, skabte nyt Liv i den hele Nation og blev til stor Fordel for dens Fremadskriden. I Særdeleshed har den været til stor Nytte for Evangeliets Fremme der og flere andre Steder saa vel som her i Zion; thi Danmarks Grundlov gav os Ret til at tjene og tilbede Herren, den Almægtige, efter den Tro, vi havde antaget. Det var den dyrebare Religionsfrihed.

Herrens Aand hvilede i lige Maade paa Præsident Brigham Young, da han om Efteraaret 1849 — uden Efterretninger om, hvad der var foregaaet i Danmark om Sommeren samme Aar — udsendte Apostel Erastus Snow for at aabne en ny Mission og forkynde det store Sidste-Dages Budskab for det skandinaviske Folk. Jeg kan bevidne, at Guds Aand inspirerede Apostel Erastus Snow, da han i Juni Maaned 1850 paabegyndte dette Værk i Kjøbenhavn.

I Aaret 1853 fik Koleraen Indpas i Byen; Mange døde og enkelte af de Hellige bleve ogsaa angrebne. Broder Karl Bjørk og jeg administrerede til de Syge, og de bleve ofte helbredede og oprejste fra deres Leje paa en mirakuløs Maade. Herover bleve mange af vore Søskende stolte i deres egne Tanker; de begyndte at rose sig og troede, at de ikke kunde dø. Jeg foretog en Rejse til Fyen og var borte fra Hovedstaden i nogen Tid. Ved min Hjemkomst hørte jeg den sørgelige Nyhed, at Forstander Hansen var død af Kolera. Jeg blev kaldet til at overtage hans Plads som Forstander for Menigheden, og da Præsident Willard Snow organiserede et specielt Højraad, blev jeg indsat til Præsident for samme.

Nogle af eder veed, at det gamle Kjøbenhavn var omgivet af Fæstningsvolde. Det var ikke saa sjældent, jeg gik ned i Løbegravene for at bede, da jeg ønskede at kjende Herren min Gud og modtage Vidnesbyrd om hans Godhed. Paa et saadant Sted blev jeg en Gang velsignet med et herligt Syn. Jeg saa' nemlig Alt fra Verdens Begyndelse til dens Ende passere forbi mit Blik ligesom et stort Panorama.

Mine Søskende! Vi leve i en velsignet og lykkelig Tid. Gud har rigelig velsignet os med Alt, hvad der er nødvendigt for os. Og dersom vi ikke ophøje os selv i vore Følelsers Stolthed, ville vi fremdeles blive velsignede. Hvor mangen en intelligent ung Mand er ikke falden paa Grund af Hovmod og Ærgjerrighed? Det bringer mig til at tænke paa, hvad jeg læste i Mormons Bog om Nephis forunderlige Syn angaaende den store og vidtløftige Bygning, ved hvilken Jordens

Folkemængder vare forsamlede, og de gik ind i den; og han saa' denne Bygning (et Sindbillede paa Verdens Visdom og Stolthed, der med sit lokkende Udseende drog saa mange til sig) falde med stort Brag. Mange af eder skulle se den Dag, og I skulle være Vidner til denne Verdens Ende og Jordens Forløsning.

Verden i Almindelighed sætter sin Lyst til Pragt, Fornøjelse og Stolthed, som er af en forgængelig Natur. Den Helligaand er os given til vor Vejledning; og I, som bevare den som eders Ledestjerne, skulle møde Herren, naar han kommer i Himmelens Skyer med megen Kraft og Herlighed. Erindrer, at I ere satte til at udføre et Forberedelses-Arbejde førend Herrens og Mesterens anden Tilkommelse.

Jeg er ikke kommen her i Aften for at tale til noget Partis Fordel, men jeg ønsker at udtale mine Følelser angaaende dette store Sidste-Dages Værk, hvori vi ere blevne meddelagtige. Naar jeg tænker paa mine henrundne Dage, og de mange ædle Mænd, jeg har lært at kjende i denne Kirke, er jeg min himmelske Fader inderlig taknemlig; i Særdeleshed har jeg haft stor Glæde af mit Bekjendtskab med Præsident Brigham Young; han var en enestaaende Mand, hvis Raad og Lærdomme det var en Glæde at lytte til. Ligeledes glæder jeg mig over Joseph F. Smith, der nu staar som Præsident for Kirken.

Mine Brødre og Søstre! Ingen kan bestaa i denne Kirke uden ved Herrens Hjælp, og dersom I blive hovmodige, ville I staa for Fald. Værer venlige mod hverandre, og værer varsomme i eders Opførsel, saaledes at Kjærligheden ikke faar Anledning til at blive kold. Jeg befrygter allerede, at det er Tilfældet med mange af os. Jeg saa' Joseph Morris, da han samlede sine Tilhængere i Weber County, men I vide, hvorledes det gik dem. Der var Mange, som faldt ved Vejsiden den Gang, og Mange ville falde endnu, dersom de ikke forandre deres Levnet.

Modtag dette mit Vidnesbyrd; thi jeg veed, at det er sandt. Saa længe jeg er rask og i Stand til at røre mig, saa ønsker jeg at samles med mine Søskende og tjene min Gud og holde hans Bud; thi der findes Intet, der bringer større Velsignelser. Jeg formaner eder til at være enige og ikke strides om Nationalitet eller Sprog, enten I saa ere Svenske, Danske eller Norske, thi vi ere alle Guds Børn. Jeg selv har været ligesom lidt fremmed overfor det nordiske Nationalspørgsmaal, eftersom jeg, der er svensk af Fødsel, annammede Evangeliet i Danmark. I Sverige blev jeg saaledes kaldt for Dansk og i Danmark for Svensk.

Brødre! Værer forsigtige med at tale om eders Rettigheder; thi I have ingen saadanne uden dem, der ere eder givne af Gud. Værer kjærligt sindede mod hverandre; drager Omsorg for de Fattige, og da skulle I blive velsignede. Bliver aldrig trætte af at tjene Herren, selv om det skulde koste Anstrengelse og Besvær. Lader eders Hjerter være

fulde af Kjærlighed. Maa Gud velsigne eder, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen!

*   *   *

Patriark O. N. Liljenquist, hvis Person og Virksomhed er saa godt kjendt af mange af vore skandinaviske Brødre og Søstre baade her og hjemme i Zion, var en af de første af sit Fædrelands Sønner, der vendte tilbage til de gamle Lande som en Budbærer af Jesu Kristi Evangelium, gjengivet i dets Renhed og Fylde. Senere præsiderede han over den skandinaviske Mission.

Den alderstegne Patriark, som endnu er nogenlunde rask og rørig, var paa et Besøg i Salt Lake City i Sommer og holdt ved denne Lejlighed ovenstaaende Tale. Red.

Nutidens Tvivl og Vantro.

Af Milton Bennion, assisterende Professor i Filosofi ved Utahs Universitet.
(Fra Millennial Star.)

Tvivl og Vantro lægge sig almindelig for Dagen i en Tidsperiode af stormende Omvexlinger i Tænkemaaden. Dette kan siges med lige stor Sandhed baade om Individer og en hel Slægt, og det giver sig tydeligt tilkjende i Udviklingen af enhver stor Nation. Det kjendes i Historien under Navn af „en Oplysningsperiode". Denne Bevægelse i Tankeretning repræsenteres i den græske Historie af Sophisterne (filosofiske Lærere), Oldtidens største Skeptikere. I det attende Aarhundrede gjorde den sig gjældende hos Mænd som Rousseau, Voltaire, Diderot og andre Filosofer under den franske Revolutionstid. Grækerne i det femte Aarhundrede før Kristus og Franskmændene i det attende Aarhundrede vare hver for sig som et Folk i en Udviklingsperiode. En lignende Indgriben i Tankegang og Følelser indtræffer som Regel paa en eller anden Tid i Menneskets Overgang fra de yngre Aar til den modnere Alder. Der er i denne Alder en Tilbøjelighed til at fornægte tidligere antagne Meninger, at sætte sig op mod enhver styrende Indflydelse og danne en Lov for sin egen Person. Enhver Tvivl forbinder sig med Lethed med denne Sindstilstand. Den viser sig ofte som en Modstand mod barnlige Forestillinger eller ufornuftig Tro, eller ogsaa som et Udslag af Opsætsighed mod en egenraadig og undertrykkende Magts Indflydelse. Denne Tilstand overvindes i Almindelighed gradvis, baade hos den enkelte Person og Slægten som et Hele, og efterfølges i Regelen af en dybere Indsigt i Guds Magtomraade og Nødvendigheden af Orden og retmæssig Authoritet.

Da vi i vort Missionsarbejde saa hyppig mødes af Vantro, kan det maaske være passende at søge efter Aarsagerne til samme. Først

blandt disse vil jeg nævne en ufornuftig og urimelig Theologis Læresætninger, og som et Exempel vil jeg anføre Protestanternes Lære om guddommelige Tilkjendegivelser, som man siger sig at tro paa, naar de berettes i Bibelen, men som man aldeles fornægter, naar Talen drejer sig om vore Dage; de tro nemlig ikke, at Gud nogensinde mere vil tilkjendegive sig for Menneskene ved Aabenbaring, Profeti og Mirakler. „Saadanne Ting," sige de, „ere ikke passende for en oplyst Tidsalder." „Visselig," udbryde de, „saadant Noget er kun Overleveringer fra en uciviliseret og vankundig Tid". De protestantiske Theologer berede saaledes Vaabnet til deres egen Undergang. Nær forbunden hermed er Tilbøjeligheden til at bedømme en Sag efter hans Karakter, som forsvarer samme. Naar man ser, at theologiske Lærere som oftest benytte deres Religion i den Hensigt at skabe sig verdslig Vinding eller som et Skalkeskjul for Synd, da ville de kritiserende Skeptikere tilskrive Theologien og Religionen Skylden og vende sig bort. Jeg har fremstillet disse som de fornemste Grunde til Vantro, men ikke i den Mening at retfærdiggjøre dem.

En anden almindelig Aarsag til Vantro er den ufuldkomne Opfattelse af de Fremskridt, som i den senere Tid ere gjorte paa Videnskabens Omraade; mange overfladiske og halvlærde Personer kunne nemlig ikke skjelne mellem de virkelige og tvivlsomme Aarsager. „Regnbuen," f. Ex., siger En, „foraarsages ved Solstraalernes Brydning i og Tilbagekastning fra Regndraaberne. Gud har Ingenting at gjøre med dens Dannelse." Saadanne Bemærkninger ere altfor overfladiske til at fortjene noget Svar. Jeg fremfører det kun som et Bevis paa, hvor overfladisk og forvirrende en saadan Tankegang er. I mere dannede Kredse drejer Talen sig for en stor Del om „Naturens Love", som siges at være Ophav til eller at styre de forskjellig virkende Kræfter. Hvad forstaar man med en „Naturlov"? For saa vidt Videnskaben kan afgjøre det, er det kun en Fremstilling af Maaden, hvorpaa en eller anden Ting sker. At sætte den i Rang med den oprindelige Aarsag, Kraft og Magt, er en simpel Indbildning, der er lige saa uværdig vor Antagelse som den mest taabelige Theologi. Den Kjendsgjerning, at Naturen virker efter en regelmæssig Plan, betinget af bestemte Vilkaar, antages af Nogle at være uforenelig med Tanken om en Guds Tilværelse. Det er ufornuftigt, mene de, at Gud skulde staa som et lunefuldt Væsen bag enhver Naturkraft og styre den paa en Maade, som Ingen kan forudsige. En saadan Tilstand vilde gjøre det umuligt for et civiliseret Samfund at existere. Mennesket med dets begrændsede Intelligens og Magt søger at bringe Orden og System ind i Alt, som det har med at gjøre. Hvor meget mere Grund er der da ikke til at antage, at en almægtig og alvidende Gud skulde indføre Lov og Orden i sit udstrakte Univers. Saaledes som Videnskabsmanden betragter

denne Magts Tilkjendegivelse, kalder han den „Naturens Love". Men disse Love ere altsaa kun Beviserne paa en intelligent og mægtig Skabers Tilværelse.

Den senere Tids Undersøgelser og Theorier paa Sjæle- og Samfundslærens Omraade have i mange Tilfælde tjent til at fremme Vantroens Sag. Det er godtgjort, at Bevidsthedslivet ofte under Sanseindtryk bliver Gjenstand for Illussioner, og at mange Folk til visse Tider i deres Liv have en sygelig Tilbøjelighed i en eller flere Sandseorganer; det vil med andre Ord sige, de synes at høre eller se Noget, som ikke existerer uden i deres eget Sinds Indbildningskraft. Denne Tilstand forekommer ofte hos affindige Personer. Dersom nu En vilde erklære offentlig, at han havde haft et Syn, en Aabenbaring eller anden himmelsk Tilkjendegivelse, saa vilde Tvivleren nok indrømme, at han kan være oprigtig, medens han i samme Øjeblik vilde forsikre, at det kun var Sansevildelse eller Blendværk. Han begrunder det paa den Maade: „Sjælelæren har vist, at Folk til Tider kan have Sanseforvildelser, og eftersom det er Noget, der ikke kan iagttages af Alle og Enhver, maa det være Sansebedrag." En saadan Forklaring gaar nok an om Noget, der anstilles som en Prøve paa Kundskab om fysisk Videnskab, men det er ingen sand Prøve paa menneskelig Erfaring. Man kan saaledes have Smerte i en Tand, men Ingen uden En selv kan føle og vide, at Smerten er tilstede. Man kunde derfor med Føje sige, at dette var Indbildning, uden at man kunde modbevise det paa en tilfredsstillende Maade. En Kristen kan lægge en oprigtig Kjærlighed for Dagen for den Herre Jesus, men Skeptikeren, som ikke kan erkjende det, vil maaske sige, dersom hans Vantro er blandet med Spot og Foragt for Religion, at Vedkommende bedrager sig selv eller farer med Løgn. En Missionær, tilskyndet af Kjærlighed til Sandheden og Menneskenes Velfærd, kan rejse omkring og prædike; men endda vil den Vantro sige, at han paavirkes af andre Bevæggrunde og gjør det kun af egennyttig Tilskyndelse.

Man kan paastaa, at ovenstaaende Exempler ere Udtryk for Følelse og Villie, men ikke paa Kundskab. Jeg svarer, at selv i disse Tilfælde existerer Kundskaben om Smerte, Kjærlighed, Ønsker eller Bevæggrunde, som er lige saa personlig virkelig og inderlig som selve Følelsen og Villielivets Ytringer. Det kan med Sikkerhed siges, at Sjælelæren har vist, at al Kundskab som saadan betragtet er personlig. Et Menneske kan ikke med Bestemthed forstaa en Andens Aandstilstand. Det er kun, naar Kundskaben drejer sig om Noget, der er tilgængeligt for Alle gjennem den fysiologiske Viden, at der med Rette kan være Tale om at underkaste den en saakaldt videnskabelig Bedømmelse. Men Kundskaben om aandelige Ting kommer ikke paa den Maade, uden at det sker ved Tro og den Helligaand. Guds Aands Aabenbaringer meddeles som Regel

ved den umiddelbare Forbindelse af Kundskab mellem aandeligt Beslægtede. Al saadan Kundskab er lige saa ejendommelig og personlig som Kundskaben om og Erkjendelsen af Smerte, Kjærlighed og Attraa. Det kan ikke skjæres over den samme Kam som Kundskaben i fysiologisk Videnskab.

Hvorledes kan da denne Kundskab opnaas? Kun ved personlig Erfaring; vi kjende kun Smerterne gjennem Lidelser, Kjærligheden kun ved at være elsket og Guds Aand kun ved at faa Andel i den. Derfor maa de Religiøse tjene Herren paa den Maade, som han har foreskrevet, nemlig ved at søge ham i Tro og Ydmyghed og vandre i Lydighed og et rent Levnet. Kundskaben om den fysiske Verden udgjør ikkun den mindste Del af menneskelig Erfaring. I Sandhed, det er kun en Brøkdel af den fuldkomne Kundskab, for ikke at tale om Følelses- og Villielivet, der, ifølge vore ledende Nutidsfilosofier, bunder langt dybere, og er mere grundfæstet i Erfaringen end Kundskab. Efter disse Filosofers Ideer, saa er det paa disse langt sikrere Grundprincipper, at Moralitet og Religion har deres Grundvold. Dette Synspunkt paa det moralske Omraade er fastslaaet i vore Dages Sjælelære. En moralsk Skepticisme maa fornægte Moralens Lov og erklære, at Menneskets hele Pligt er at søge sin egen Fornøjelse paa den Maade, som det selv synes om; dette vil være ensbetydende med at sige, at det ingen Pligter har at udføre. Dersom det ikke stemmer med den almindelige Opfattelse om Lov og Ret, saa kan Ingen overtyde ham om, at han har Uret. Det samme er Tilfældet med Religionsfornægteren. Begge ville dog maaske i sin Tid blive overvundne formedelst Erfaringen, der er dybere og mere afgjørende end de almindelige Fornuftbetragtninger. Men under de nuværende Forhold i det mindste har det behaget Gud at overlade Mennesket til at handle efter sin fri Villie og holde det ansvarligt for sammes Udøvelse. Saa langt som de religiøse Ideer have trængt frem, ser menneskeligt Herredømme sig nu mere beføjet til at indvillige i den samme Frihed og udøve Tolerance.

Nogle af de særlige Aarsager til Vantro fortjene i Korthed at blive omtalte. Ligesom Synd undertiden bliver udøvet under et religiøst Skalkeskjul, saa kan i nogle Tilfælde Vantro samstilles dermed, naar den giver en Retfærdiggjørelse for Synd. Begreberne om Gud, Udødelighed og en omfattende moralsk Orden behager ikke den ubodfærdige Synder. Han fornægter maaske al Religion, fordi det giver ham størst Tilfredshed, og medens han lever et syndigt Levnet, er han naturligvis blottet for religiøs Erfaring. Det er et godt Exempel paa, hvorledes Følelses- og Villielivet kan afgjøre Troen. Stolthed, selvraadigt Overmod og Verdslighed ere Skranker for sand Tro og Kundskab om Gud. Derfor paastaa vi ikke, at al Vantro er en Følge af disse specielle Grunde. Men naar saadanne ikke ere tilstede, synes det i al

Fald, at den sunde Fornuftslutning og taalmodigt Arbejde maa bortfjerne Aarsagerne hertil og bringe det enkelte Menneske i en saadan Tilstand, at det kan paavirkes af Guds Aand til at erholde Kundskab om guddommelige Ting.

Den 15de Oktober 1902.

Jesus, Frelseren og Messias.

(Efter Millennial Star.)

De Mennesker, som have lært Jesu Historie at kjende, kunne deles i flere forskjellige Klasser. Nogle forkaste ham aldeles og betragte ham som en Bedrager. Andre anerkjende ham som en ædel Sjæl, en Mesterlærer eller En, der formedelst Hengivenhed for sin rene Filosofi kan betragtes som en syndefri Mand, men intet mere. En anden Klasse anerkjender ham som Herre og Forløser, men forstaar ikke Beskaffenheden af hans Forløsningsplan, og skjøndt de med stor Hjertelighed bekjende ham med Læberne, adlyde de ikke hans Evangelium. Atter Andre, som tro paa hans Forsoning og hans Væsens Guddommelighed, sikre sig hans Naade ved at antage og indgaa i det aandelige Rige, som han har oprettet.

Som Exempler paa dem, der aldeles forkaste ham, kunne vi nævne Jøderne, som levede samtidig med ham, og ligeledes de fleste Jøder, som have levet i efterfølgende Slægter. Mange, som kalde sig selv Vantro eller Fritænkere, tilhøre denne Klasse. De mere dybttænkende Jøder, begynde nu at betragte Jesus i et nyt Lys. De begynde nemlig at anerkjende ham som en af deres Nations største Mænd og at glemme deres tidligere Had, idet de erkjende, at han ikke er ansvarlig for de Forfølgelser, som hans foregivne Tilhængere have tilføjet Jødefolket. Blandt denne Klasse kunne ogsaa henregnes mange intelligente Muhamedanere, som beredvilligt tilstaa, at Jesus var en stor Lærer, men i Rang sætte de ham dog under deres egen Profet. Iblandt Europas og Amerikas Nationer findes der mange dybttænkende Mennesker, som tro, at Jesus besad høje Egenskaber, men de hylde ikke Læren om hans Forløsning eller hans Magt til at frelse. Til denne Tænkemaade henregnes Spiritisterne, Theosofisterne og de mere dybsindige Fritænkere. De kristne Sekter tjene som Exempel paa dem, som paakalde ham forgjæves. De Sidste-Dages Hellige ere i vor Tid de Eneste, som nyde

Evangeliets Fylde, og som i Virkeligheden have Syndsforladelse ved hans forsonende Blod og Adlydelsen af hellige Ordinanser.

Det falder ikke vanskeligt for de Sidste-Dages Hellige at forstaa Betydningen af Kristi Forsoning i dens store, dobbelte Formaal. Gud lod ikke sin Søn dræbe paa en hjerteløs Maade, saaledes som Nogle opfatter det efter Kristendommens orthodoxe Filosofi. Forløsningsplanen blev undfanget i Himmelen og vedtoges af alle Vedkommende, førend Jorden blev dannet, thi Jesus blev, ifølge Skriften, slagtet førend Verdens Begyndelse (Aab. 13: 8).

Men hvorfor gav Herren Adam og Eva Loven, dersom han forud vidste, at de vilde bryde den? Hvorfor gav han dem Loven, om han vidste, at deres Overtrædelse af samme vilde koste hans enbaarne Søns Liv som Sonoffer? Han gav den uden Tvivl for at sætte vore første Forældres Retskaffenhed paa Prøve overfor ham og hinanden indbyrdes. Og han gav dem ligeledes Loven, med dens omfattende Straf, der svarer til hans egen syndefrie Søns Blod. Omkring hans Trone fandtes der mangfoldige Aander, hvis fuldstændige Udvikling fordrede, at de skulde paatage sig Legemer af Kjød og Ben. Sand Udvikling, hvad enten den er timelig eller aandelig, kræver Offer. Kristus tilbød sig at ville betale en større Part af det udkrævede Offer — lige saa meget som een Person kunde betale for en anden — og hans Offer blev antaget. Adams Overtrædelse, hvilken var den forudbestemte Nødvendigheds-Handling for Indførelsen af menneskeligt Liv paa Jorden, skulde ikke sones for enkeltvis af Enhver, som skulde blive delagtig i dette jordiske Liv; men Forsoningen blev gjort af kun een af Slægten, den største af dem alle, nemlig Jesus Kristus, det Guds Lam.

Ved sin store Lidelse baade før og i Løbet af de tre „mørke“ Timer, som han hang paa Kalvari, udførte Frelseren mere end at forsone den oprindelige Synd. Vejet i den evige Retfærdigheds Vægtskaal bleve Jesu Lidelser tilstrækkelige til ikke alene at tilvejebringe Tilgivelse for Adams og Evas oprindelige Synd, men ligeledes at sone for enhver bodfærdig Synders personlige Overtrædelser fra den Tid, at Ugudelighed først udøvedes paa Jorden, indtil den Dag, da Synd ej mere skal finde Sted. Ved hans Lidelser blev Naaden tilvejebragt, og de traadte i Stedet for de Lidelser, som vi i modsat Tilfælde selv maatte have lidt for at sone vore egne Synder.

Eftersom Jesus ved et saadant Offer er bleven en Frelser for Menneskene, burde de visselig antage ham som Messias, Lovgiver og Konge. De skulde ikke vove at paatage sig Myndighed, som han aldrig har givet dem. De skulde i Ydmyghed anerkjende hans Love og bestræbe sig for med al Magt at adlyde dem. De burde gjøre Forberedelser til hans Tilkommelse, naar han skal vise sig med et Legeme af Kjød og Ben og regjere over sit Rige. Den store Fejl, som de saakaldte kristne

Sekter begaa, bestaar ikke i at de nægte Jesu Blods forsonende Kraft, men deri, at de ikke i deres Hjerter anerkjende ham som deres Lovgiver. De have forandret hans Forordninger og i deres Sted lagt Planer og stillet Love, som han ikke kan anerkjende. Selv naar deres Ulydighed i denne Henseende forklares dem, ville kun faa af dem omvende sig.

Naar Menneskenes jordiske Virksomhed er tilende, og de bringes til Bevidsthed om Kristi Forsonings sande Beskaffenhed, da skulle Alle, som have forkastet det Offer, som han gjorde for dem, eller som ikke vilde adlyde hans aabenbarede Villie i Kjødet, blive henviste til Straf og Elendighed og lide den Pine, som deres Synder fortjene, indtil Retfærdigheden har gjort sit Krav gjældende. Derefter kunne de opnaa en Herlighed lig Stjernernes Glans, i Modsætning til en Herlighed lig Solens Glans, der vilde være blevet dem tildel, hvis de havde annammet Evangeliet i Kjødet.

Præsident Skanchy forlod Kjøbenhavn den 27. September for at overvære Konferencemøder i Sverige og Norge. Den 2. ds. rejste han fra Göteborg, efter at have overværet en meget interessant Konference derstedss, og begav sig til Trollhätten, hvor han i Forening med flere Ældster besaa Vandfaldet og overværede om Aftenen et vel besøgt Møde. Den næste Dags Aften, den 3. ds., ankom han til Kristiania og blev indbudt til Sangkorets Koncert, der afholdtes for fuldt Hus. Møderne i Kristiania ere fremdeles godt besøgte, og Herrens Aand gjør sig gjældende i rigt Maal.

Under sit Besøg i den norske Hovedstad afsluttede han Kontrakten for Opførelsen af det nye Missionshus dersteds. Det forventes, at det vil være under Tag inden Jul, dersom Vejrliget bliver nogenlunde gunstigt, og fuldt færdigt til Indvielse i Juni eller Juli 1903.

Præsident Skanchy forlod Kristiania den 8. ds., udmærket godt tilfreds med det udførte Arbejde, og rejste til Bergen.

Ankomst og Kaldelse. Den 4. ds. ankom følgende Ældster fra Utah: Emanuel M. Olsen, West Jordan og Niels P. Sørensen, Moroni. De beskikkedes til at arbejde henholdsvis i Stockholms og Aarhus Konferencer.

Afløsning. Ældsterne Parley P. Petersen og Christian C. Larsen der have udført en ærefuld Mission i Aalborg Konference, ere hæderlig afløste med Tilladelse til at rejse til deres Hjem.

Korrespondance.

Nykjøbing, Falster, den 26. September 1902.

Præsident Anthon L. Skanchy.

Kjære Broder!

Folket her paa Lolland-Falster har fra de tidligere Dage, da Evangeliet først blev prædiket, øvet haardnakket Modstand mod vore Ældster som kom til dem i de ædleste Hensigter. Disse Tilbøjeligheder have endnu ikke helt forladt Folket her paa Øerne.

I Forening med Ældste David W. Thompsen har jeg virket i Lolland-Falsters Gren af Kjøbenhavns Konference siden Maj Maaned d. A., men vi kunde ikke faa nogen videre Indflydelse hos Beboerne, førend Gejstligheden begyndte at røre op i „Mormonismen".

Torsdag Aften den 11. September hørte vi tilfældigvis, at Pastor Holck, en af Nykjøbings Præster, samme Aften skulde holde Foredrag i Nykjøbings Menighedshus om „Mormonismen". Det interesserede os at høre, hvad Pastoren havde at fortælle om vort Folk og dets Religion, og vi indfandt os til Mødet.

I Foredraget diskede Pastor Holck op med nogle af de gammelkjendte Historier om Kirkens ledende Mænd og fordømte „Mormonismen" i disse Sjælesørgeres sædvanlige Extase. Da han endelig blev færdig, fremstod Pastor Kemp, en anden af Nykjøbings Præster, og forespurgte, om der var Nogen tilstede i Forsamlingen, som havde Noget at sige til „Mormonernes" Forsvar. Jeg stod strax frem og tilkjendegav, at jeg var en „Mormon"-Missionær. Paa Pastor Kemps Indbydelse traadte jeg op paa Forhøjningen og begyndte at fremholde for Tilhørerne, at skjønt de havde hørt meget om „Mormonismen", havde de dog ikke lært noget om den sande Side af Sagen. Pastor Kemp afbrød mig med at sige: „Saa fortæl os noget Godt om „Mormonismen". „Det skal jeg med Glæde gjøre," svarede jeg, hvorpaa jeg forklarede Evangeliets første Principper; men da jeg kom til Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, blev jeg paany afbrudt af Pastor Kemp, der absolut vilde høre noget om Joseph Smith. Jeg svarede, at denne Del af mit Emne skulde jeg snart berøre, men formodentlig har Pastoren ikke haft Taalmodighed nok; thi jeg maatte opgive det for denne Aften og trække mig tilbage under hans Afbrydelser. Da vi imidlertid vare besluttede paa at tage til Gjenmæle mod de fremsatte Beskyldninger, saa ønskede vi at leje Menighedshuset for Afholdelsen af et Møde og henvendte os i den Anledning til Pastor Kemp, der dog ikke vilde give os noget bestemt Løfte, hvorefter vi Lørdag Morgen den 13. September lejede en anden Forsamlingssal. Da dette kom ham for Øre, tilbød han os alligevel

Menighedshuset til Afbenyttelse. Vi modtoge Tilbudet paa den Betingelse, at vi skulde have Lov at tale en Time uden at blive generet af Afbrydelser saa længe, i det mindste ikke fra Præsternes Side. Tiden blev saa sat til Onsdag Aften den 17. September. Vi formodede, der maatte ligge Noget bag denne pludselige Omgængelighed hos Manden og skrev til Konference-Præsidenten angaaende Sagen. Efter Samraad med Brødrene paa Kontoret blev Ældste Andrew Jenson bevæget til at rejse herned og yde os sin Bistand. Han ankom til Nykjøbing Onsdag Eftermiddag Kl. 2, og da hans smilende Ansigt og intelligente Øjekast kom os i Møde, fik vi en Følelse af, at vi med forenede Anstrengelser maatte være i Stand til at bryde en Del af den Vankundighed, der for Nærværende spærrer Vejen for Evangeliets Lys og Fremgang blandt Befolkningen.

Ifølge Bestemmelse mødte vi Kl. 8 i Menighedshuset, der næsten var fyldt til Trængsel. Dette Forsamlingslokale giver Plads for 300 Personer. Pastor Kemp modtog os med kold Høflighed og forklarede strax, at Mødet ikke vilde blive indledet med Sang og Bøn, da han og hans Meningsfæller ikke i nogen Grad sympathiserede med vore religiøse Anskuelser. Dermed var Tonen anslaaet. Paa en bitter og bidende Maade opramsede han for Forsamlingen noget af Pastor Holcks Skjændetale fra det foregaaende Møde. Det tog ham henved en halv Times Tid, inden han blev færdig. Han gav derefter Ordet til mig; jeg var imidlertid vel vidende om, at Tiden var kostbar og overlod det derfor til Ældste Andrew Jenson, som jeg vidste med sin hurtige Taleevne, store Kundskab og Erfaring i Kirkens Tjeneste, vilde være bedre i Stand til at udnytte Tiden.

Ældste Andrew Jenson greb strax Forsamlingens Opmærksomhed. Han begyndte med „Mormonismens" Oprindelse, gav en kortfattet Skildring af Kirkens Historie, Profeten Joseph Smiths og Brigham Youngs Liv og Død og forklarede de Sidste-Dages Helliges Forhold i Utah baade i timelig og aandelig Henseende; han optrævlede den gamle Historie om „Mormons Bog" og „Spaulding-Romanen" og viste paa en tydelig Maade, at Forskjellen mellem disse to Bøger var lige saa stor som mellem Bibelen og Flinchs Almanak. Saa træffende som mulig og som den korte Tid tillod det, imødegik han de forskjellige Punkter i Præstens Tale. De mange mindeværdige Steder forbundet med Kirkens og de gamle Helliges Historie, som han havde besøgt paa sine lange Rejser, blev inddraget og illustreret paa passende Steder i den timelange Tale, og det syntes at slaa godt an hos Forsamlingen, der var stærkt fængslet af hans indholdsrige Opposition mod Præsteklerefiets intetsigende Historier om et uskyldigt Folk. Forinden han satte sig ned, besvarede han et Par Spørgsmaal fra Forsamlingen om „Guds Personlighed" og „Flere Guder" paa en for dem tilfredsstillende Maade.

Biskoppen over Lolland-Falsters Stift, Hr. Leunbach, fortalte, hvorledes han engang i sin Ungdom traf sammen med fire „Mormon"-Ældster, der efter en afholdt Forsamling havde benægtet deres egen Paastand om de Gaver og Kræfter, som tilhøre Kirken i vore Dage, som i fordums Tid. Vi, som hørte Biskoppens Fortælling, og som har Kjendskab til disse Ting, havde let ved at forstaa, at det var en selvlavet Historie. Pastor Brant fra Bæggerløse ønskede ogsaa Ordet. Rystende som Aspeløvet begyndte han at røre op i nogle gamle Usandheder, der bagefter bleve berigtigede af Ældste Andrew Jenson.

En Skovkasserer Larsen gjorde ogsaa nogle ubeføjede Indvendinger. Ældste Andrew Jenson fik Ordet igjen og irettesatte de foregaaende Talere paa flere Punkter, og til Slutning fremholdt han for Forsamlingen, at de havde hørt begge Sider af Sagen, og han vilde nu overlade til dem, som tænkende Mænd og Kvinder, at afgjøre Spørgsmaalet paa samme Maade, som naar en Jury træder sammen og skal dømme retfærdigt om en Sags Rigtighed eller Urigtighed.

Flere af de fremmede Besøgende udtalte efter Mødet deres Velvillie for de Sidste-Dages Hellige og komplimenterede Taleren for hans udmærkede Forsvar for dem og deres Sag.

Siden den Tid have vi afholdt et Par Møder paa Hotellets Sal, som have været godt besøgte.

Vi haabe at gaa en god Fremtid i Møde i denne Gren og beder, at Gud vil velsigne de Oprigtige og Sandhedssøgende og aabne deres Forstaaelse for Evangeliets Budskab i de sidste Dage.

Deres Broder og Medarbejder for Sandhedens Sag

Anthon F. Andreasen.

Hyrden og Vismanden.

En Vismand kom paa sin Vandring til et Bjerg, fra hvis Fod en Bæk venlig slyngede sig ned gjennem Dalen. Solen kastede sine Straaler paa Vandet, og det syntes at være saa rent og klart, at Vandringsmanden fuld af Glæde bøjede sig ned for at slukke sin Tørst. Men hvor forbauset blev han ikke, da han fandt, at Vandet var smudsigt. Da han i sin Skuffelse saa sig om, blev han vaer en ung Hyrde, som fyldte en Bøtte med det skidne Vand. For at gjøre det brugbart for sin Hjord, lod han det først staa i den ene Bøtte en Stund og hældte det saa over i en anden. „Min Søn," sagde Vismanden, „hvorfor gjør du dig dog al den Møje?" Idet Hyrden tørrede Sveden af sin Pande, svarede han: „Jeg er en Hyrde, og min Hjord kan ikke drikke dette smudsige Vand; derfor maa jeg søge at klarne det, selv om det er et surt Arbejde."

Derpaa sagde Vismanden: „Ja, dygtigt Arbejde har det kostet dig. Dog med den halve Møje havde du kunnet opnaa mere.“ Hyrden satte et forundret Ansigt op og spurgte: „Hvorledes det?“ Da fortsatte hin: „Det synes, som om denne Bæks Kilde er uren. Lad os gaa hen og undersøge Sagen. Dermed klatrede begge opover, til de kom til det Sted, hvor Bækken sprang ud. Og se, ved deres Komme fløj en hel Sværm Fugle op, og en Mængde Dyr skjulte sig i Buskadset. De vare alle der for at drikke af Kilden; derved var Jordbunden omkring hakket op, saa Vandet blev fyldt med Slam, skjønt det dog sprang sølvklart frem fra Stenene.

„Min Søn,“ sagde den Vise, „sæt din Kraft ind paa at beskytte Udløbet og du vil finde, at Bækken altid vil være ren og klar. Gjør du det, vil du spare megen Møje med dine Beholdere.“

Den unge Hyrde gjorde, som det blev sagt ham. Men da den Gamle saa' ham tage fat med Iver paa sit nye Arbejde, sagde han med Alvor: „Naar du har taget fejl, søg da ikke først at rette paa det Udvortes, men stræb fremfor Alt efter, at dit Hjerte kommer i den rette Forfatning; thi Livet udspringer af det. Er dit Hjerte rent, vil dit Liv være rent.“

Konferencemødet i Göteborg.

De Sidste-Dages Hellige afholdt et Konferencemøde i deres Lokale, Plantagegatan 15, Göteborg, Lørdag den 27. til Tirsdag den 30. September.

Følgende Ældster fra Zion vare nærværende: Anthon L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, Hyrum J. Hanson, Præsident over Göteborgs Konference, Arthur H. Sconberg fra Stockholm samt de i Konferencen virkende Missionærer.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Hyrum J. Hanson bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen og haabede, at de, som overværede denne Konference, maatte høste et rigt Udbytte af samme.

Ældsterne Charles G. Johnson, John P. Jenson, Peter A. Westman og Ole Olson talede paa en belærende Maade om Evangeliets Principper.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdt Göteborgs Grens tvende Søndagsskoler deres halvaarlige Examen. Saavel Undervisningen som Rapporterne viste, at Skolerne havde gjort stor Fremgang og vare for Tiden i en god Stilling. De staa under Ledelse af Lokal-Ældsterne Niels Söderberg og Johannes Erickson, og disse i Forening med Lærerne fortjene stor Ære for deres gode og utrættelige Arbejde til Børnenes Fordel.

Om Eftermiddagen Kl. 3 fortsattes Konferencen, og Præsident Anthon L. Skanchy talede om Nadverens Betydning, idet han i Særdeleshed gjorde opmærksom paa, at den blev indstiftet af vor Frelser, Jesus Kristus, med det Formaal, at saa ofte som hans Disciple deltoge i Nydelsen deraf, var det for at ihukomme ham og erindre at holde hans Bud, som han havde givet dem. Kun paa disse Vilkaar havde han lovet, at den Helligaand vedblivende skulde bevares hos dem.

Medens Nadveren uddeltes af Niels Söderberg og August Hanson blev Sangen »Kom helige! fremåt och följen mig« afsungen. Præsident Hyrum J. Hanson foreslog derpaa Kirkens almindelige og lokale Authoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Ældsterne Niels L. Larson, Alexander Elgquist samt Præsident Hyrum J. Hanson benyttede den øvrige Tid.

I Mødet, som aabnedes Kl. 5 Efterm. talte Ældsterne Emil Anderson og Præsident Anthon L. Skanchy. Sidste Taler raadede Ældsterne til ikke at strides med Folk om Lærepunkter, men forkynde, at Evangeliet var gjengivet til Jorden i dets Renhed gjennem Aabenbaring fra Gud. Det var denne Sag, som er af saa stor Vigtighed for Menneskeslægten, og den burde fordre deres hele Opmærksomhed. Han sagde, at der nu ligesom i Noæ Dage var udgaaet et himmelsk Budskab for at advare Nationerne imod deres frygtelige Skjæbne, hvis de ikke omvendte sig.

I Konferencens femte Møde, som begyndte Søndag Aften Kl. 8, talte Ældsterne John H. Rose, Arthur H. Sconberg, A. Robert Larson og C. Hjalmar Carlquist til Forsamlingen og frembar deres kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. I Løbet af Mødet sang en Kvartet til Afvexling »Sår du din säd«. Præsident Hyrum J. Hanson udtrykte sin Glæde over, at Forsamlingerne havde haft saa stor Tilslutning, og at Guds Aand havde gjort sig gjældende. Han takkede Alle, som havde bidraget til at gjøre Tiden saa behagelig, hvorefter Konferencen sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandag afholdtes to Præstedømsmøder, hvor Missionærerne i Konferencen afgave deres Rapporter over den forløbne halvaarlige Virksomhed. Passende Raad og Instruktioner bleve givne ved samme Lejlighed.

Den samlede Rapport over Arbejdet, der er udført siden sidste Konference, lyder saaledes: 11,248 Skrifter uddelte og 1,636 Bøger solgte; 10,034 Fremmedes Huse besøgte; 1,691 evangeliske Samtaler holdte; 360 Møder afholdte; 28 døbte og 15 Børn velsignede samt 15 nye Abonnenter tegnede paa »Nordstjärnan«.

Missionærerne bleve kaldede til at virke i Konferencens respektive Grene som følger: I Göteborg: Hyrum J. Hanson og C. Hjalmar

Carlquist; i Trollhättan: Emil Anderson og Christian Hansen; i Sköfde: Charles G. Johnson og Alexander Elgquist; i Vingåker: Nils L. Larson og John P. Jenson; i Norrköping: Ole Olson, Gustave A. Mossberg og Charles P. Swendsen; i Oscarshamn: John H. Rose og Otto J. Poulson; i Jönköping: A. Robert Larson og Peter A. Westman.

Om Aftenen afholdt den kvindelige Hjælpeforening sit Aarsmøde. Et lærerigt Program blev udført, og Præsident Skanchy skildrede paa en interessant Maade disse Foreningers Virksomhed og det store Felt, som var lagt indenfor deres Omraade i at udøve Velgjørenhed mod de Nødlidende og Faderløse.

Tirsdag blev der aflagt et Besøg paa Sanna Kirkegaard, hvor Ældsterne John A. Quist og John H. Jenson, der nedlagde deres Liv paa Missionsmarken, ligge begravne. Ved Gravstedet bleve nogle af Zions melodiske Sange afsungne. Om Aftenen sluttedes den behagelige Konference med et Fællesmaaltid, som var arrangeret af Søstrene Hilda Brun og Ida Hanson som den kvindelige Hjælpeforenings Repræsentanter.

Dødsfald.

Anders Martin Mortensen afgik ved Døden i Fairview, Sanpete County, Utah, den 28. August 1902 af Alderdomssvaghed. Han blev født i Balsfjorden, Tromsø Amt, Norge, den 2. Marts 1834 og erhvervede sit Levebrød for sig og sin Familie i over 50 Aar paa Havet; han var ogsaa Toldbetjent i over 10 Aar. Han annammede Evangeliet i 1898 og emigrerede til Utah samme Aar. Hans Hjem i Norge stod i mange Aar aabent for Herrens Tjenere, der af hans gudfrygtige Hustru bleve plejede med en Moders Ømhed. Broder Mortensen efterlader sig en sørgende Hustru og flere voxne Børn. Tre af disse ere bosatte i Amerika og en i Norge.

— Maren Nielsen Løve, som blev født i Tidsvilde Leje paa Sjælland den 21. Juni 1820, annammede Evangeliet for omtrent 20 Aar siden og emigrerede til Utah fra Helsingør i 1898, døde i Smithfield, Cache County, Utah, den 23. Maj 1902.

Indhold.

Kjøbenhavn, 1902.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy,** Korsgade 11.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).